

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **P.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej spoločnosťou F., so sídlom v B., IČO: X., v mene ktorej koná doc. JUDr. B., PhD., advokát a konateľ, proti povinnej **N.**, naposledy bývajúcej v Z., **pre vymoženie 328,59 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 5 Er 1225/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 349/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012 sp. zn. 43 CoE 349/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor JUDr. R. (ďalej len „súdny exekútor“) žiadosťou doručenou Okresnému súde Veľký Krtíš 25. mája 2009 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie [§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)] a to na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu (zriadeného zriaďovateľom S., IČO: X., so sídlom v B.) zo 16. decembra 2008, sp. zn. S.. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „exekučný súd“) poverením z 29. mája 2009 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Exekučný súd následne uznesením z 13. júna 2012, č.k. 5 Er 1225/2009-20, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Zároveň oprávnenú zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 40 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Rozhodol tak podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku majúc za to, že exekučný titul bol vydaný v rozhodcovskom konaní, ktoré nemalo prebehnúť, pretože rozhodcovská doložka o ňom, pojatá do spotrebiteľskej zmluvy o úvere číslo X. uzatvorenej 17. októbra 2007 medzi oprávnenou a povinnou, nebola platne uzavretá. Po preskúmaní rozhodcovského rozsudku, úverovej zmluvy a úverových zmluvných podmienok dospel k záveru, že úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a na vec preto treba aplikovať jednak špeciálnu právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj všeobecnú úpravu danú ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a tiež Smernicu Rady 93/12/EHS z 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica“). Skonštatoval, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere nebola dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná formálne napĺňa podmienku uvedenú v písm. q/ bodu 1 Prílohy k smernici v tom význame, že rozhodcovské konanie nebolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy. Vychádzajúc však z ustanovení rozhodcovskej doložky je zrejmé, že oprávnená koncipovaním daného znenia rozhodcovskej doložky sledovala, aby spory boli riešené na súde, ktorý sa nachádza v mieste jej sídla za účelom minimalizácie jej nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Tak došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Takáto rozhodcovská doložka predstavovala neprijateľnú podmienku, ktorá bola v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy neplatná. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Súd preto exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

O trovách exekúcie súd rozhodol podľa ust. § 203 Exekučného poriadku dôvodiac, že k zastaveniu exekúcie došlo procesným zavinením oprávnenej, keďže táto podala návrh na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý nie je materiálne vykonateľný.

Toto uznesenie exekučného súdu napadla oprávnená odvolaním, v ktorom zároveň navrhla prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením z 19. decembra 2012, sp. zn. 43 CoE 349/2012, uznesenie exekučného súdu v napadnutej časti (vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, zastavenie exekúcie) potvrdil a návrhy oprávnenej na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie oprávnenej smeruje proti vecne správne uzneseniu exekučného súdu, ktoré treba potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Podľa jeho právneho názoru bol postup exekučného súdu v súlade so zákonom. Pri posudzovaní exekučného titulu podľa hľadísk vyplývajúcich z § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní správne vychádzal z § 53 ods. 1, ods. 4 a § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a smernice Rady 93/13/EHS a zisťoval, či úverová zmluva neobsahuje neprijateľnú podmienku. V danom prípade má rozhodcovská doložka charakter nekalej podmienky, ktorá spôsobuje v právach a povinnostiach zmluvných strán značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa – povinnej (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Úverová zmluva, v ktorej je predmetná rozhodcovská doložka, je zmluvou obsahujúcou nekalú podmienku. Aj odvolací súd poukázal na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., ktorý exekučnému súdu ukladá povinnosť zaoberať sa exekučným titulom a v súvislosti s tým konštatoval, že nekalé zmluvné dojednania sú sankcionované absolútnou neplatnosťou. V takom prípade musí exekučný súd dospieť k záveru, že rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľný exekučný titul. Odvolací súd sa stotožnil s názorom, že exekučný súd je povinný kedykoľvek z úradnej povinnosti posúdiť rozhodcovský rozsudok z hľadiska jeho vykonateľnosti. V danom prípade obsah zmluvného dojednania bránil povinnej hájiť práva pred všeobecným súdom a nútil ju podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred subjektom, ktorý vopred určila oprávnená. Oprávnená neupozornila povinnú, že spotrebiteľskú zmluvu mohla uzavrieť aj bez rozhodcovskej doložky. V dôsledku uvedeného zmluva, ktorá je ako celok formulovaná jednoznačne v prospech oprávnenej, zakladá nerovnoprávne postavenie zmluvných strán. Rozhodcovskú doložku preto exekučný súd správne považoval za nekalú a z tohto dôvodu za absolútne neplatnú. Odvolaciu námietku oprávnenej týkajúcu sa neprípustnosti aplikácie smernice na daný prípad odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, lebo podľa jeho názoru exekučný súd v rozhodnutí primárne aplikoval vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv

spotrebiteľa a na výklad danej smernice obsiahnutý v ustálenej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie poukázal len podporne. Za právne irelevantnú označil odvolaciu námietku oprávnenej týkajúcu sa primeranosti dohodnutých úrokov a poplatkov, ako aj absencie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere, pretože exekučný súd svoje rozhodnutie týmito skutočnosťami neodôvodňoval. Odvolací súd na tomto základe uzavrel, že exekučný súd v danej veci správne posúdil rozhodcovský rozsudok ako nulitný, vydaný rozhodcovským súdom, ktorý vyvodil svoju právomoc na konanie a rozhodnutie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky. Správny je preto nielen záver exekučného súdu, že ide o nespôsobilý exekučný titul (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), ale aj záver, že exekúcia je neprípustná a bolo ju potrebné zastaviť (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku).

Zamietnutie návrhu oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ odôvodnil odvolací súd tým, že otázky, ktoré mal podľa názoru odvolateľky posúdiť Súdny dvor Európskej únie, považuje odvolací súd za zjavne neopodstatnené a irelevantné vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, pretože ich prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na prebiehajúce konanie. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odôvodnil odvolací súd tým, že ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku neumožňuje exekučné konanie prerušiť. Výnimkou je len situácia, ak osobitný zákon (napr. zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov) priamo upravuje prerušenie exekučného konania. O taký prípad ale podľa odvolacieho súdu v danej veci nešlo.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu do výroku, ktorým zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania, podala oprávnená odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením z 23. mája 2013, sp. zn. 4 Co 58/2013 tak, že odvolacie konanie pre chýbajúcu funkčnú príslušnosť s použitím § 104 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. zastavil a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu do výroku, ktorým tento potvrdil napadnuté uznesenie exekučného súdu, podala oprávnená dovolanie (doplnené podaním datovaným 16. júla 2013, doručeným dovolaciemu súdu 9. augusta 2013). Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie exekučného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie; uplatnila si aj náhradu trov dovolacieho konania. Navrhla tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109

ods. 1 písm. c/ O.s.p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Dôvodila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., keď súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), keď nevytýčil pojednávanie, hoci tak bol povinný urobiť podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. augusta 2012. Ďalej uviedla, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a tiež aj to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Svoju argumentáciu podrobne a rozsiahlo v dovolaní rozvinula. K uvedeným dôvodom dovolania uviedla, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi oprávnenou a povinnou. Podľa dovolateľky odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami jeho nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, čím porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa názoru dovolateľky, závery odvolacieho súdu (že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv podáva v zásade len veriteľ úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd, a že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, a preto, vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a vyjednávaciu silu, nemožno spravodlivo požadovať, aby porozumel jej významu) nie sú zdôvodnené a preukázané, predstavujú nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych a skutkových súvislostiach. Uviedla, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Podľa dovolateľky, ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. Exekučný súd, ani odvolací súd sa podľa oprávnenej nevyrovnali najmä s judikatúrou Súdneho dvora EÚ a nezdôvodnili, prečo priamo aplikovali ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS. Smernica podľa dovolateľky nepovažuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané a opačné závery oboch súdov

sú ich nepreukázanou domnienkou. Ďalej dovolateľka poukázala na znenie smernice Rady 93/13/EHS ustanovení ods. 1 písm. q/ jej prílohy v slovenskom, anglickom, českom, poľskom, nemeckom a francúzskom jazyku a uviedla, že ustanovenie slovenskej verzie uvedeného ustanovenia smernice je nesprávne. Text úniového predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou. Ďalej (podľa dovolateľky) sa súd nijako nevyrovnal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil, prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Dovolateľka je toho názoru, že v danom prípade je nutné požiadať, spolu s inými ustanoveniami o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie, pričom dovolateľka je toho názoru, že exekučný súd a krajský súd sa s touto otázkou mali na súdny dvor obrátiť už skôr. Je totiž treba zohľadniť odlišnosti interpretácie komunitárneho práva a ubezpečiť sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. V tejto súvislosti cituje rozsudok Spolkového súdneho dvora z 13. januára 2005, sp. zn. III ZR 265/03, uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 11. októbra 2012, sp. zn. IV. ÚS 1281/12, a ďalšie. Rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, a preto vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne k svojim záverom.

Súdny exekútor sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť a dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci však nemožno podriaadiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1 písm. a/, písm. b/ O.s.p., ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolací súd zistil, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou uvedenou v § 237 písm. b/ O.s.p.

Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať procesné práva

a povinnosti, inak ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 ods.1 O.s.p.). Spôsobilosť mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou alebo vyhlásením osoby za mŕtvu (§ 7 ods.1 Občianskeho zákonníka).

Podľa ustanovenia § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie ukladá súdu povinnosť v každom štádiu konania prihliadať na to, či sú splnené zákonom stanovené podmienky (procesné podmienky konania), aby súdne konanie mohlo prebehnúť a súd mohol vydať rozhodnutie. Medzi základné procesné podmienky (okrem iných), ktoré má súd povinnosť si všímať aj bez návrhu po celý čas konania, je splnenie podmienok civilno-procesnej subjektivity účastníka, t.j. spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania. Spôsobilosť byť účastníkom konania znamená mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon účastníkovi konania priznáva, resp. ukladá (§ 19 O.s.p.). Jej predpokladom je hmotnoprávna subjektivita vo význame mať práva a povinnosti podľa hmotného práva. Hmotnoprávna spôsobilosť mať práva a povinnosti vzniká u fyzických osôb narodením (prípadne počatím, ak sa dieťa narodí živé) a zaniká smrťou fyzickej osoby, prípadne jej vyhlásením za mŕtvu (§ 7 Občianskeho zákonníka).

Z obsahu spisu vyplýva, že povinná zomrela 2. decembra 2012, t.j. po rozhodnutí súdu prvého stupňa, ale skôr, ako odvolací súd rozhodol o odvolaní oprávnenej uznesením z 19. decembra 2012, sp. zn. 43 CoE 349/2012. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už povinná nemala spôsobilosť byť účastníkom konania. Ak odvolací súd napriek tejto skutočnosti rozhodol o odvolaní oprávnenej, zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. (ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania). Jeho rozhodnutie je z tohto dôvodu zmätočné a nesprávne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací na základe vyššie uvedeného uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012, sp. zn. 43 CoE 349/2012, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2, 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. júla 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová